

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. augusztus 30-án. Gimnáziumi tanévnyitón.

Kezdő ének: 329. dicséret 2. verse

Igehirdetésre készülő ének: 154. dicséret

Textus: Titusz levél 3. rész 14. verse: „Tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség.”

Kedves Diákok, kedves Tanárok, kedves Szülők, Kedves Testvéreim!

Az egyik legfontosabb és legértékesebb szavunk az, amikor valamiről azt mondjuk, hogy ez a mienk. Nincsen semmi, ami ennél jobban kifejezné azt, hogy valamit a sajátunknak érzünk, ugyanakkor másokkal is megosztunk. Ha több ember úgy áll hozzá a gyülekezethez, közösséghez, intézményhez, településhez, országhoz, hogy az a mienk, akkor az azt jelenti, hogy odafigyelünk rá, mert értékesnek tartjuk. Így mondja Pál apostol is Titusznak: „tanulják meg a mieink”.

Manapság sajnos ez a lelkiület nem annyira erős, hogy minden esetben képviselni tudjuk. Sokkal inkább azt halljuk, hogy ez a Tiétek, vagy ez a Tied, küzdj meg vele úgy, ahogyan tudsz. Az sem érdekel minket, ha valami tönkremegy, hiszen az nem a mienk. Csak sajnos azt felejtjük el, hogy nincsen elszigetelt személy, nincsen külön álló család, nincsen mindentől független ország. Ha valahol baj van, előbb-utóbb baj lesz másutt is. Ezért nem mondhatjuk azt a görögöknek, hogy oldják meg a saját problémájukat egyedül, mert ez az övék. Ha nem segítünk, rövidesen mi is ugyanoda jutunk. Azt sem mondhatjuk, hogy a menekültek nem érdekelnek minket, mert nem itt akarnak letelepedni, legyen az a nyugati országok problémája. De ha nem segítünk, akkor nemsokára azt vesszük észre, hogy egyedül kell megküzdenünk a nehézségekkel. Ha nem gondoljuk végig, hogy ez a teremtet világ minden zűrzavarral együtt is a mienk, akkor nagyon gyorsan bajba kerülhetünk.

Ugyanakkor azt a lelkiületet is el kell kerülnünk, amiben azt mondjuk, hogy ehhez nincsen semmi közöd, ez a mienk. Amikor kizárunk másokat abból, amink van. Vannak olyan exkluzív klubok, amelyeknek a tagjai büszkék arra, hogy ők oda tartoznak és büszkék arra is, hogy milyen sok ember nem tartozik oda. Az a klub az övék, ahhoz másnak nincsen köze. Milyen jó, hogy Jézus Krisztus valami egészen mást mutatott nekünk. Itt van az, ami a mienk, aminek együtt örülünk, amire együtt figyelünk. Ezzel a lelkiülettel mondhatjuk, hogy „tanulják meg a mieink”.

Mit jelent egészen konkrétan a kifejezés a tanévnyitó ünnepségen? Azt, hogy a gyülekezet úgy tekint a gimnáziumra, mint a sajátjára. A gimnáziumban tanulók, a tanárok számára az intézmény a sajátjuk. A szülők, nagyszülők mindannyian úgy vehetik körül ezt az iskolát, mint ami az övék is. Akik ma itt vagyunk, azt tudjuk mondani, hogy a gimnázium a mienk. Sőt, továbbmegyek. Nem csak a gimnázium a mienk, hanem a benne tanító tanárok is, a benne tanuló diákok is. Ahogyan az apostol mondta, ők a mieink.

Miért fontos ezt tudnunk? Azért, mert ami a mienk, arra vigyázunk és arra odafigyelünk. Ha úgy van, aggódunk érte, hogy minden rendben legyen. Úgy érezzük magunkat az iskolával kapcsolatban, mint a szülők a gyermekükkel kapcsolatban. Akkor érezzük jól magukat, ha minden rendben van, ha minden megfelelően halad. Ezért figyelünk oda a diákokra, a tanárookra, a szülőkre, testvérekre, családtagokra. Mindez a mienk.

Ez a szó azonban nem csupán megnyugtató érzés, hogy végre van valamink, nem is csak a felelősséget jelenti, hogy tennünk kell érte, hanem felfelé fordítja a tekintetünket Isten felé. Ha valami a mienk, akkor azt vagy megvásároltuk, vagy megkaptuk. Ezt az iskolát, hisszük, hogy az Úristen bízta ránk. Minden örömeivel és minden nehézségével, feladatával együtt. A mienk lett. Éppen ezért komolyan kell vennünk mindazt, amit így fogalmazott meg az apostol: „a mieink tanulják meg”. Nemcsak nekünk kell megtanulni, hanem mindazoknak, akik hozzánk tartoznak. A most kezdő 7. és 9. osztályok is a mieink lettek. Tanuljuk hát meg.

Mit is? Azt, amit a tanulmányi kötelezettségeken túl meg kell tanulni annak, aki református iskolába jár. Ez nem csak kiváltság, hanem kötelesség is. Kötelez minket arra, hogy másként viselkedjünk. A jó cselekedetekkel járunk elől. Akik a gimnáziumba beérkeznek, kiemelik, hogy itt a diákok köszönnek minden beérkezőnek. Elöl jártok a jó cselekvésében. Örömmel mondhatom azt is, hogy sokan vannak, akik szívesen segítenek. Ha meghallják, hogy hol és miben lehet segíteni, akkor odaszánják erre az idejüket. Ám azt hiszem, hogy itt még ezen túlmenően is kér tőlünk valamit az apostol. A mieink tanulják meg azt, hogy járjanak elől a jó cselekvésében.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. augusztus 30-án. Gimnáziumi tanévnyitón.

A nyári szünetre indulva, az évváró istentiszteleten volt egy kérés: legyetek bölcsek a jóra. Erre ráerősítve kéri a ma felolvasott bibliai mondat, hogy kérjük a mieinktől, járjanak elől a jócselekedetekben. Vagyis tegyük a jót akkor is, amikor mások a rosszat teszik. Tegyük a jót akkor is, amikor senki más nem akarja azt tenni. Igyekezzünk a szépet, a jót, a felemelőt bevinni az emberi életbe, mert mások nem fogják ezt megtenni helyettünk. Tanulják meg a mieink, hogy járjanak elől a jócselekedetekkel.

Pál apostol mellé teszi azt is, hogy ennek hol van a helye. Ott, ahol sürgős segítségre van szükség. Nagyon egyszerűen azt is mondhatom, hogy ott, ahol élünk. Ott, ahol csak megfordulunk. Úgy érzem ugyanis, hogy a társadalmunk elromlott. Valami nincsen rendben. Nem működnek a korábban meglévő, sokszor automatikus rendszereink. Idősek elbeszéléséből tudjuk, hogy létezett az összefogás. Egyszer az egyik háznál segítettek, egyszer a másiknál. Az egyik napon az egyik család szülőjét szüretelték, a másik nap a másik családot. Mostanában pedig mindenki csak a belső körrel foglalkozik. Kizárva belőle másokat. Mondhatjuk hát, hogy a társadalmi életben sürgős segítségre van szükség, tegyük hát a jót.

Aztán, azt is érzem, hogy a céljaink elromlottak. A cél a saját megélhetés, a saját jólétünk elérése. Megint csak úgy, hogy ebbe nem tudunk belefoglalni másokat. Nem azt mondom, hogy ne foglalkozzunk a saját megélhetésünkkel. Sőt, a XVII. századi puritán mozgalom arra törekedett, hogy egy gazdaság minél jobban működjön, hogy a család minél jobb helyzetbe kerüljön, mert akkor tud segíteni másoknak is. Ezt a lelkiületet azonban nem nagyon látom. Nekünk legyen, a többi nem számít. Elromlottak a céljaink, sürgős segítségre van szükség. Az apostol tudta, hogy a társadalomnak, az embereknek, ránk, Krisztus követő emberekre van szüksége. Arra, hogy tegyük a jót ott, ahol sürgős segítségre van szükség.

A segítség pedig nem a tanítás, nem a prédikáció, hanem a cselekedet. Hiába mondom, hogy Isten szeret minket, ha én nem figyelek arra, aki közel van hozzám. Hiába mondom azt, hogy Istennél van a békesség, hogyha én nem vagyok hajlandó másra, csak a viszálykodásra. Mindennél jobban kifejezi azt, amit hiszünk, amit tudunk, hogyha jót teszünk.

Kedves Testvéreim! A mai napon, amikor ünnepélyes formában megkezdjük a 2015-16-os tanévet, akkor halljuk meg azt, amit Isten kér tőlünk. Figyeljünk úgy az iskolára, mint ami a mienk, tegyünk meg érte mindent. Ugyanakkor járjunk elől jócselekedetekkel, egymásra figyeléssel, segítségnyújtással, mert erre van nagy szüksége a körülöttünk élőknek. Vigyük magunkkal erre a tanévre Pál apostol buzdítását: „Tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség.”

Amen!